

Arrest

nr. 315 060 van 18 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HAENECOUR
Rue Sainte-Gertrude 1
7070 LE ROEULX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat F. HAENECOUR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit. U werd geboren omstreeks (...) 2003 in Watapur, in het district Watapur van de Afghaanse provincie Kunar.

U volgde koranlessen tot aan uw vertrek uit Afghanistan, en ging ook naar school, maar daar stopte u mee zo'n drie of vier jaar voor uw vertrek. U hielp uw vader in zijn zaak: hij kweekte kippen en verkocht die op een veemarkt in de regio. Uw moeder was huisvrouw. U heeft vier broers en vijf zussen, die allen nog thuis woonden met uitzondering van uw oudste broer S.(...). Hij heeft een handicap en woont bij uw oom langs moederskant in het dorp Quru.

Zo'n twee maanden voor uw vertrek verdween uw andere broer, A.(...), spoorloos. Achteraf hoorden u en uw familie dat hij een relatie had gehad met een meisje. Mogelijk zou zijn verdwijning daar iets mee te maken hebben.

Zo'n 18 à 20 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan ging uw vader 's avonds naar de moskee. Daar bleken de Taliban aanwezig, en zij riepen op dat alle dorpelingen hun zonen van minstens 15 jaar oud naar de Taliban moesten sturen om mee te vechten in de jihad. Uw vader reageerde niet op deze oproep. Een week later was u zelf naar de moskee gegaan om te bidden, en bij het buitenkomen werd u opgepakt door de Taliban. Ze namen u mee naar hun kamp, waar u gedurende tien dagen preken moest aanhoren over de jihad. Daarna kon u bevrijd worden, omdat uw oom op de één of andere manier contact had gelegd met een bewaker. Hij kwam u in het geheim ophalen en bracht u onder in de woning van een goede vriend van hem in Quru. Daar bleef u nog twee dagen, terwijl uw reis uit Afghanistan werd geregeld.

U verliet uiteindelijk het land eind september 2019. Na een reis van ongeveer één maand kwam u aan in België op 27 oktober 2019. U deed een verzoek om internationale bescherming op 28 oktober 2019.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw taskara en die van uw vader, en de enveloppe waarin ze naar u toe werden verzonden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Hoewel u intussen meerderjarig bent, was u immers minderjarig op het moment van uw verzoek om internationale bescherming. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstond tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat, die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) moet worden besloten dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève, of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit Watapur, waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan de feiten waarvan u beweert dat ze daar hebben plaatsgevonden.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan

internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS p. 4) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van nood aan bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. **Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.**

In casu werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit Kunar. Vooreerst blijkt dat u op het moment van uw aanmelding in België verklaard heeft dat u uit een heel andere regio van Afghanistan afkomstig was. U verklaarde toen namelijk dat u afkomstig was uit het dorp Joy Haft, in het district Jalalabad van de Afghaanse provincie Nangarhar (zie Minteh-fiche). Ook verklaarde u dat zowel uw ouders als al uw broers en zussen op dat moment ook in Joy Haft, Jalalabad verbleven (rubriek "Famille"). Dat is vanzelfsprekend een bijzonder ernstige tegenstrijdigheid en maakt het meteen zéér moeilijk om te geloven dat u afkomstig zou zijn uit Watapur, in het district Watapur in Kunar, zoals u beweert vanaf uw interview op de DVZ. Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid wordt u eerst gevraagd of de naam Joy Haft u iets zegt, en ontkent u van die plek ooit gehoord te hebben. Wanneer geconfronteerd met het gegeven dat u bij uw aanmelding zélf deze plaatsnaam noemde, specificieerde dat het in Jalalabad lag, en verklaarde dat u uit die regio afkomstig was; stelt u dat u zeer moe was op het moment van uw aanmelding, dat u later op de avond zelfs bent flauwgevallen, en dat u niet weet wat u toen precies gezegd heeft (CGVS p. 20-21). Hoewel zeker kan worden aangenomen dat u uitgeput was op het moment dat u, na een lange reis, in België aankwam, volstaat die uitleg niet. Er kan immers niet ingezien worden waarom u, moe of niet, zou verklaren afkomstig te zijn van een plek waar u zelfs nooit geweest bent, en waarvan u klaarblijkelijk zelfs nog nooit heeft gehoord. Bovendien verklaarde u niet enkel dat u zelf uit Joy Haft, Jalalabad, Nangarhar afkomstig bent, maar verklaarde u later tijdens uw aanmelding eveneens dat uw ouders, broers en zussen er op dat moment verbleven. Dit kan niet zomaar toegeschreven worden aan een vergissing, al dan niet ingegeven door vermoeidheid. Er moet geconcludeerd worden dat deze tegenstrijdigheid dermate ernstig is dat er bij voorbaat al géén geloof kan worden gehecht aan uw latere bewering dat u uw hele leven in Watapur in Kunar zou hebben gewoond.

Bovendien legde u ook vage en ingestudeerde verklaringen af die bovenstaande vaststelling nog verder bevestigen.

Zo legde u opvallend vage verklaringen af over de veiligheidsincidenten die plaatsvonden in uw regio in de periode voor uw vertrek.

Wanneer gevraagd naar gevechten in de regio, beweert u dat de situatie in uw dorp oké was maar dat er in de bergen elke nacht gevochten werd. U wordt gevraagd om te verduidelijken wat er dan precies gebeurde in de bergen, maar u ontwijkt de vraag en stelt plots dat uw dorp door de Amerikanen en het leger werd gebruikt in het verleden. U wordt gevraagd om dat te verduidelijken, en u stelt enkel dat er in uw dorp gevochten werd. U wordt dan gevraagd om te vertellen wanneer in het verleden er gevochten werd, en u antwoordt dat u de Taliban al twee jaar niet meer gezien had in uw dorp, maar dat de soldaten gebleven waren, hetgeen u later corrigeert: u stelt bedoeld te hebben dat de Taliban gebleven waren, en de Amerikanen waren weggegaan. U slaagt er uiteindelijk geenszins in duidelijk uit te leggen wat er nu precies wanneer in uw dorp gebeurd is, en komt in se niet verder dan algemeen te stellen dat er in uw dorp werd gevochten (CGVS p. 12-15). Ondanks uw jonge leeftijd valt dergelijke vaagheid valt niet ernstig te noemen: minstens zou kunnen verwacht dat u erin zou slagen kort te vertellen wat er precies gebeurd is, zeker als uw dorp inderdaad gebruikt werd door het leger. Hoe dan ook vormt uw gebrekkige beschrijving van de klaarblijkelijk dagelijkse gevechten in en rond uw dorp géén overtuigende aanwijzing dat u in uw dorp gewoond heeft en dat u er veiligheidsincidenten zou hebben meegemaakt, wel integendeel. De geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit Watapur wordt zodoende nog meer onder druk gezet.

Ook blijft u opvallend vaag over de aanwezigheid van ISIS (of Daesh) in uw regio. Uit landeninformatie blijkt dat de groepering aanwezig was in Watapur en dat door gevechten tussen Taliban en ISIS al in oktober 2018 heel wat mensen uit de regio weggevlucht zijn. Ook in april 2019 werd gerapporteerd dat heel wat mensen op de vlucht bleven. Een deel van deze IDP's zou overigens uit Quru gevlucht zijn, het dorp waar uw maternale oom woont (zie bronnen blauwe map). U blijkt hiervan geenszins op de hoogte, sterker nog: u blijkt zelfs niet te weten of ISIS überhaupt wel aanwezig was in uw district. U komt niet verder dan te stellen dat u geruchten hoorde dat de groepering in Kunar aanwezig was, ontwijkt vervolgens twee maal de vraag of ISIS dan al dan niet ook in Watapur aanwezig was, en geeft ten slotte toe dat u het niet weet. U wordt gevraagd sedert wanneer u dan geruchten hoorde over ISIS, en zelfs die vraag probeert u aanvankelijk te ontwijken door eenvoudigweg te antwoorden "voor mijn vertrek". Pas wanneer aangedrongen wordt stelt u de geruchten gehoord te hebben vanaf een tweetal jaar voor uw vertrek, maar blijft u benadrukken dat u het eigenlijk niet weet (CGVS p. 13-14). Dergelijke vaagheid is niet aannemelijk, met in het achterhoofd de wetenschap dat ISIS wel degelijk aanwezig was in Watapur in het laatste jaar voor uw vertrek; dat er gevochten werd; en dat er veel mensen op de vlucht geslagen zijn door de gevechten, zelfs vanuit het dorp van uw eigen oom. Dat u enkel met zekerheid durft te zeggen dat u geruchten heeft gehoord over ISIS in Kunar, breekt de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit Watapur nog verder af.

Daarnaast komen uw verklaringen ook ingestudeerd over.

U vernoemt Shah Mohammad, die district chieft zou geweest zijn in Watapur op het moment van uw vertrek uit Afghanistan, maar u weet behalve zijn naam niets concreets over hem te vertellen. U weet niet hoe lang hij district chieft was, wie zijn voorganger was of wat hij bereikt heeft, u stelt enkel dat mensen over hem spraken als er een probleem was in de regio, en dat men dan zei dat Shah Mohammad het probleem zou oplossen. Wanneer gevraagd of u een voorbeeld kan geven van zo'n probleem dat hij heeft opgelost, stelt u dat er geen elektriciteit was in uw dorp en dat de dorpingen zeiden dat Shah Mohammad elektriciteit naar het dorp zou brengen. Wanneer daarna echter gevraagd wordt of er dan inderdaad elektriciteit naar uw dorp is gekomen, geeft u geen rechtlijnig antwoord: u stelt dat u het niet weet, vervolgens dat er geen elektriciteit in uw dorp was tijdens uw verblijf, vervolgens dat u er niet op gelet heeft of er elektriciteit was in uw dorp, en vervolgens opnieuw dat er geen elektriciteit was op het moment van uw vertrek (CGVS p. 22). Uw opvallende vaagheid wekt zeer sterk de indruk dat u klaarblijkelijk niet duidelijk durft te stellen of er al dan niet elektriciteit was in Watapur, omdat u het eenvoudigweg niet weet, wat reeds de wenkbrauwen doet fronsen aangezien redelijkerwijze zou kunnen worden verwacht dat u dit met zekerheid zou kunnen zeggen. Wat daar ook van zij, moet worden opgemerkt dat u met deze vage uitleg over elektriciteit nog steeds geen voorbeeld hebt gegeven van iets dat Shah Mohammad zou geregeld hebben.

U stelt voorts nog dat Wahidullah Kalimzai de gouverneur was van Kunar om het moment van uw vertrek uit Afghanistan, maar u blijkt enkel zijn naam te kennen: opnieuw stelt u dat u de dorpingen gewoon hoorde zeggen dat hij gouverneur was, en dat er werd gezegd "Wahidullah Kalimzai moet dit doen" als er bijvoorbeeld een school moest gebouwd worden in het dorp. U weet evenmin hoe lang Wahidullah Kalimzai al gouverneur was. U schijnt dan weer wel de voorganger van Kalimzai te kennen. De voorganger van Wahidullah Kalimzai was Shuja Uj-Mulk Jalala, die u Shah Jalala noemt. Ook over hem weet u echter niets concreets te zeggen en heeft u niets gehoord, behalve dat hij een oude man is (CGVS p. 22-23). Het gegeven dat u van al deze mensen de naam zou gehoord en onthouden hebben, zonder evenwel iets anders over deze mensen te weten, komt bijzonder ingestudeerd over. Er zou immers redelijkerwijze kunnen worden verwacht dat u deze namen in een bepaalde context hoort, waarover u toch iets concreets zou weten te zeggen. Dat dat niet het geval is, breekt zodoende nog verder de geloofwaardigheid af van uw beweerde herkomst uit Watapur.

Verder zitten er ook enkele opvallende lacunes in uw kennis over uw eigen leefwereld. U weet bijvoorbeeld niet waar de veemarkt in de regio is, hoewel u uw vader hielp in zijn kippenbedrijf en hij maandelijks en soms zelfs wekelijks naar de veemarkt in kwestie ging (CGVS p. 11). U beweert bovendien dat er in de regio meerdere veemarkten gehouden worden. Dat u van niet één veemarkt weet waar ze plaatsvindt, en zelfs niet in welke richting de veemarkt ergens te vinden zou zijn, komt dan ook niet ernstig over. U stelt dat er in uw dorp verschillende gewassen gekweekt werden, maar geen fruit. Vervolgens zegt u dat er in de andere dorpen wel fruit gekweekt wordt, maar u heeft geen idee wat voor fruit dat dan zou zijn (CGVS p. 12). Ook al stelt u op niet veel andere plaatsen dan uw eigen dorp geweest te zijn, zou toch redelijkerwijze kunnen worden verwacht dat u zou weten welke lokale producten er in uw regio te verkrijgen zijn. Dat u dat niet weet, komt bevreemdend over. U stelt dat er een legerbasis was van de Amerikanen in uw regio, maar weet opnieuw niet waar deze dan gelegen is. U weet ook niet of de legerbasis nog voor, dan wel voorbij het districtshuis gelegen is (CGVS p. 13). U vermeldt het dorp Quru, waar uw maternale oom woonde samen met uw oudste broer. Wanneer u gevraagd wordt hoe ver Quru van uw eigen woonplaats gelegen was, stelt u dat niet te weten, omdat u daar nog nooit geweest bent. Onmiddellijk daarna geeft u echter toe dat u wel in Quru geweest bent: u verbleef er immers de laatste dagen voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS p. 7-8). Dat u desalniettemin zelfs geen inschatting kan geven van hoe ver het dorp Quru van uw woonplaats gelegen is, doet de wenkbrauwen fronsen. U stelt dat uw grootvader naar de radio luisterde tot die kapotging, en u stelt dat er meerdere radiozenders te beluisteren waren vanuit uw dorp, maar u kan van niet één van die radiozenders de naam opnoemen (CGVS p. 12). U beweert weliswaar dat het niet u, maar uw grootvader was die naar de radio luisterde, maar aangezien hij bij u en uw ouders inwoonde (CGVS p. 6), zou men verwachten dat u toch af en toe de naam zou hebben gehoord van de zender naar dewelke uw grootvader luisterde. U stelt dat er enkele maanden voor uw vertrek nog verkiezingen waren in het district en dat uw broer daarbij gaan stemmen is; wanneer gevraagd waar hij kon stemmen, stelt u dat er gestemd kon worden in een school in uw dorp. Wanneer u gevraagd wordt naar de naam van de school, kent u deze niet, en stelt u plots dat er niét gestemd kon worden in uw dorp, maar wel in een school in de buurt van het districtshuis (CGVS p. 23).

Uw vage en volatiele verklaringen en gebrek aan kennis over zaken die zich nochtans in uw eigen leefwereld afspeelden, doet nog meer twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit Watapur.

Uw vage, onaannemelijke en ingestudeerde verklaringen, samen met de vaststelling dat u oorspronkelijk verklaarde uit Joy Haft, Jalalabad, Nangarhar afkomstig te zijn, staan niet toe nog enig geloof te hechten aan uw beweerde herkomst uit Watapur, Kunar.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Watapur gelegen in de provincie Kunar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, **aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Watapur heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.** Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 7 mei 2021 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat u verklaarde uit een andere Afghaanse regio bij uw aanmelding in België. Er werd vervolgens benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen (CGVS p.4, 21). U bleef echter volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Gezien u geen duidelijkheid verschaft over de plaatsen waar u voorgaand uw vertrek uit Afghanistan hebt verbleven kan logischerwijs dan ook geen geloof worden gehecht aan het relaas dat u naar voor brengt, te meer de feiten zich kort voor uw vertrek afspelen in een regio waarin de taliban een dermate macht hadden dat ze vrijuit jongeren zouden kunnen recruterende alsook dat u aangeeft dat het meisje met wie uw broer een geheime relatie had uit de streek kwam. Betreffende de verboden relatie kan überhaupt nog opgemerkt worden dat u er geen weet van heeft dat uw familie omwille van deze zaak nadien nog problemen heeft gekend noch of er contact is geweest tussen uw familie en dat van het meisje (CGVS p.19).

Voorts dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de **EUAA Country Guidance** van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Bevestigend voor het weinig geloofwaardige karakter van uw relaas is uw onwetendheid wat met de andere jongeren is gebeurd die in uw dorp op dergelijke wijze door de taliban werden gerecruteerd (CGVS p.19).

Tenslotte kan hieromtrent nog gewezen worden op een tegenstrijdigheid inzake de wijze waarop u vrijkwam. Zo verklaarde u in de vragenlijst dat uw oom cash geld betaalde aan de taliban waarna uw werd vrijgelaten en naar uw oom werd gebracht (Vragenlijst 3.5). Tijdens het CGVS gehoor weet u niet hoe uw oom uw vrijlating regelde en gaf u aan dat uw bewering in de vragenlijst een vergissing betrof. Kort nadien geeft u zelfs aan dat u met uw oom had gesproken en hij zei dat het niet zo gegaan was om erna dan weer te ontkennen dat u met uw oom hierover gesproken heeft (CGVS p. 19). Nog los van de tegenstrijdigheid kan minstens verwacht worden dat u enigszins zou weten hoe uw oom uw vrijlating heeft geregeld in het licht dat u met geweld door de taliban werd meegenomen en werd opgesloten in hun kamp met de bedoeling u mee te laten strijden.

Voor de volledigheid kan er nog op worden gewezen dat u evenmin zicht biedt op uw contacten in uw land van herkomst, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid nog verder schaadt en waarmee u eens te meer verzaakt aan uw medewerkingsplicht.

U stelde immers dat u geen contact meer heeft gehad met uw familie sedert uw vertrek uit Afghanistan. U stelde ook dat u over hen geen nieuws meer vernomen had sedert uw vertrek. U zou het gsm-nummer van uw vader op een papiertje geschreven hebben, maar aangezien zowel de Griekse als de Iraanse politie uw rugzak in brand zouden hebben gestoken, heeft u dat papiertje niet meer, en u beschikt niet over een andere mogelijkheid om hen te contacteren (CGVS p. 7). Later blijkt echter dat u documenten ontvangen heeft uit Afghanistan, en u verklaart dat u via Facebook contact wist te leggen met een leerkracht uit uw dorp, Mohammad Rasul. Hij zou voor u aan uw vader gevraagd hebben om documenten naar u op te sturen. U stelt daarbij ook dat u via de leerkracht vernam dat het goed gaat met uw ouders, en dat zij nog steeds in Watapur verblijven (CGVS p. 18). Dat is niet consistent met wat u in het begin van het gehoor verklaarde, namelijk dat u sedert uw vertrek geen enkel nieuws over uw ouders had vernomen, en dat u dan ook niet zeker wist of zij al dan niet in Watapur gebleven waren (CGVS p. 7).

Verder komt het eigenaardig over dat u dan het gsm-nummer van uw vader, dat u kwijtraakte, niet gewoon aan de leerkracht gevraagd heeft, dat u uw eigen contactgegevens niet aan de leerkracht heeft doorgegeven, of dat uw vader zijn gsm-nummer niet spontaan meegestuurd zouden hebben met de documenten. U komt niet verder dan te stellen dat u ook niet weet waarom dat niet gebeurd is. Vervolgens stelt u dat u denkt dat uw familie niet eens een mobiele telefoon heeft (CGVS p. 18). Dat is flagrant in tegenstrijd met uw eerdere verklaringen: u had immers uitgelegd dat uw vader slechts een simpele gsm had, en zelfs verteld dat u zijn gsm-nummer had opgeschreven voor vertrek (CGVS p. 7). Dat u plots beweert te denken dat uw familie geen gsm heeft, mag dan ook ernstig verbazen. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, geeft u toe dat uw vader inderdaad een eenvoudige gsm heeft en dat u dat zelf gezien heeft in Afghanistan. Dat verklaart echter niet waarom u eerst plots stelde dat u niet denkt dat uw familie een gsm heeft. Dergelijke tegenstrijdigheid komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

U verklaart tot slot nog dat het niet gepast zou zijn voor de leerkracht in kwestie om naar uw woning te gaan om contactgegevens uit te wisselen, aangezien u zussen heeft (CGVS p.18). Dat is om meerdere redenen geen serieuze uitleg: vooreerst zou redelijkerwijze kunnen worden verondersteld dat uw ouders het belangrijk genoeg zouden achten om met u in contact te treden, om een eenmalig bezoek van de leerkracht door de vingers te zien; ook blijkt dat de leerkracht er wel degelijk in geslaagd is om uw ouders te bereiken, gezien u

documenten ontvangen heeft; en tot slot kan niet worden ingezien waarom het onmogelijk zou zijn voor uw vader om de leerkracht te ontmoeten op een andere plaats dan bij u thuis, waar uw zussen wonen.

Uw inconsistente verklaringen met betrekking tot uw contacten met uw familie in Afghanistan doen sterk vermoeden dat u wel nog contacten heeft met uw familie, maar dat u dit om een onduidelijke reden tracht te verbergen. U schaaft daarmee uw algemene geloofwaardigheid en verzaakt eens te meer aan uw medewerkingsplicht.

Er moet in het algemeen geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 07/05/2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw **individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofdte aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicaties zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een

open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari

2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat

dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de

wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of

gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de volgende middelen aan: “Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet; - Schending van het artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen - Schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) - Schending van het art. 62 van de Vreemdelingenwet – schending van de materiële motiveringsverplichting; - Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; - Schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;”

2.2. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

Verzoeker wijst er vooreerst op dat zijn reis een jaar duurde en niet een maand zoals uit de bestreden beslissing blijkt. De Raad stelt vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij ongeveer elf tot twaalf maanden onderweg (DVZ Verklaring, vraag 10) en dit tevens herhaalde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In het verzoekschrift en de door verzoeker op 20 september 2024 bijgebrachte aanvullende nota wordt ook verwezen naar de problemen die hij als terugkeerder naar Afghanistan zou lopen wegens verwestering.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad stelt op basis van voormelde vaststellingen vast dat verzoeker op jonge leeftijd (vijftien jaar) uit Afghanistan is vertrokken eind 2018 en dat hij intussen vijf jaar in België verblijft. Ten tijde van het indienen van onderhavig verzoek om internationale bescherming was verzoeker 16 jaar oud. Gelet op zijn minderjarigheid bij aankomst in België heeft verzoeker een groot deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust Belgische en Europese gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt. Uit de door verzoeker toegevoegde getuigenissen en attesten, aan de door hem op 20 september 2024 bijgebrachte aanvullende nota, blijkt dienaangaande dat verzoeker een gedegen inspanning heeft geleverd om zich in de Belgische samenleving te integreren. Zo blijkt dat verzoeker sinds zijn aankomst in België naar school is gegaan, een beroepsopleiding heeft gevolgd, en een arbeidscontract heeft voor onbepaalde duur in een boeken- en krantenwinkel en inmiddels de Franse landstaal uitstekend beheerst. Mede gelet op zijn jonge leeftijd, getuigt het geheel van het voorgaande van een vergaande inspanning van verzoeker om zich aan het leven in België aan te passen.

Zo hieruit als dusdanig niet noodzakelijk blijkt dat verzoeker zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt in die mate dat deze al fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit, kan wel redelijkerwijze aangenomen worden dat zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving via onderwijs en werk, alsook andere activiteiten in België, een impact heeft op zijn ontwikkeling als jonge adolescent en de manier waarop hij zich gedraagt. De voorliggende stukken schetsen, in hun onderlinge samenhang bekeken en beoordeeld, de goede integratie van verzoeker en zijn actieve deelname in de Belgische samenleving.

Daargelaten de vraag of verzoeker blijf geeft van een daadwerkelijke internalisering van de Belgische en Europese waarden en normen, meent de Raad dat in deze evenwel niet kan worden uitgesloten dat hem een dergelijke internalisering zal worden toegeschreven. Er kan geen abstractie worden gemaakt van volgende elementen eigen aan verzoekers situatie: i) het feit dat hij op vijftienjarige leeftijd als minderjarige Afghanistan heeft verlaten voor Europa; ii) zijn inmiddels zesjarige afwezigheid uit Afghanistan; iii) zijn verblijf van inmiddels vijf jaar in België en zijn integratie in de Belgische samenleving en actieve deelname eraan zoals onder meer blijkt uit de bijgebrachte getuigenissen en documenten.

Verzoeker heeft een groot deel van zijn jonge jaren, die essentieel zijn in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, buiten Afghanistan en in Europa doorgebracht. Zijn jonge leeftijd maakt dat hij erg beïnvloedbaar is en dat hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer zijn school en zijn werk zoals blijkt uit de getuigenissen, onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt. Er kan worden aangenomen dat hij deze, gelet op zijn jonge leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het talibanregime aanzienlijk werden verstrengd te meer verzoeker het land nog voor de machtsovername verliet. Dit brengt het risico met zich mee dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Wat betreft deze lokale gemeenschap dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij verzoekers Afghaanse nationaliteit niet betwist, waardoor niet wordt betwist dat verzoekers nood aan internationale bescherming ten aanzien van Afghanistan moet worden beoordeeld.

Het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie in acht genomen, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst, waar dan ook in Afghanistan, zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de strenge sociaalreligieuze richtlijnen die door de talibanautoriteiten heden zijn uitgevaardigd, alsook met het gegeven dat personen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging, daar de perceptie leeft dat Afghaanse terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering. Echter, de door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling en afranseling, van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

Gelet op het geheel dat voorafgaat, met name verzoekers profiel, zijn jonge leeftijd bij vertrek, zijn individuele omstandigheden, zijn langdurige verblijf buiten Afghanistan en zijn specifieke levensomstandigheden in België, gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het talibanregime, besluit de Raad dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wegens zijn (toegeschreven) internalisering van Belgische en Europese waarden en normen kan in dit geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging. Tevens is de Raad van oordeel dat er voor verzoeker in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden zijn, daar *in casu* de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier wordt de conclusie in de EUAA *Country Guidance* van mei 2024 (p. 123) bijgetreden, dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat zijn om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actoren van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *Country Guidance* van mei 2024 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 126).

Gelet op de uiteenzetting hierboven, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF